

Els pallaquistes

N'hi ha que en diuen pallaquistes. És una mica abusiú, però s'entén. Són, en definitiva, els Maragall, Castells, Tura, Nadal fins i tot. Gent del PSC que no sembla que estigui prou còmoda dins el seu partit, però que tampoc no sembla disposada a rebotar res.

N'hi ha que en diuen pallaquistes. És una mica abusiú, però s'entén. Són, en definitiva, els Maragall, Castells, Tura, Nadal fins i tot. Gent del PSC que no sembla que estigui prou còmoda dins el seu partit, però que tampoc no sembla disposada a rebotar res. Més enllà de les lícites especulacions intel·lectuals, ningú no sap què faria en Pallach avui. Però la seua mort i la seua defensa, abans de morir, d'una via pròpia per als socialistes catalans el fan aparèixer ritualment com un símbol. Com el símbol del socialisme diferent, catalanista, socialdemòcrata, el que no és ben bé el PSOE, pel cap baix. Els pallaquistes, doncs, i el PSOE pur i dur són les dues ànimes d'un partit que té precisament en aquesta pluralitat la base del seu èxit (si bé relatiu). Durant anys la branca més PSOE del PSC havia amenaçat cíclicament amb una trencadissa, si el partit tirava massa cap al costat catalanista, era menys obrerista de manual, més obert intel·lectualment. No va arribar passar mai, però, d'amenaça en amenaça, finalment van copar el poder. I les tornes han canviat. Ara els pallaquistes no amenacen d'anar-se'n ni de trencar, però cada vegada alcen la veu menys acomplexadament. Amb un discurs més complex que no diuen els titulars d'alguns diaris i segurament sense voluntat d'anar gaire enllà en la confrontació. Ara, dit tot això, és evident que darrere això que vivim aquests dies hi ha alguna cosa més que unes simples declaracions.

12 febrer 2010

Una notícia de VilaWeb.com
Edició GENERAL
<http://www.vilaweb.cat>
[Enllaç permanent](#)